



Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 7. maj 2010

EJB/ J.nr. 2010-795

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 6. maj 2010 følger hermed socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 99 (L 169).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Martin Henriksen (DF).

Spørgsmål nr. 99:

"Kan ministeren redegøre for den enkelte borgers muligheder for at blive hørt i forbindelse med at en kommune får bestemmelses- og betalingsretten, samt i sager omhandlende en aftale, hvor to kommuner beslutter at køre videre med det nuværende regelsæt, eller hvor to kommuner lægger op til en delegationsaftale?"

Svar:

For så vidt angår personer, der efter lovforslagets ikrafttræden får ophold i et botilbud m.v. omfattet af den foreslåede § 9, stk. 7, i retssikkerhedsloven, vil den oprindelige opholdskommune altid bevare handlepligten i forhold til ydelser efter serviceloven. Det følger af lovforslaget, og kommunen kan således, uanset et eventuelt ønske fra en borger herom, ikke træffe afgørelse om, at en anden kommune skal være handlekommune.

Den oprindelige opholdskommune, der bevarer handlepligten efter serviceloven, kan imidlertid efter den foreslåede § 9, stk. 9, aftale med borgerens aktuelle opholdskommune, at den helt eller delvis delegerer udøvelsen af sine opgaver efter serviceloven til borgeren til den aktuelle opholdskommune.

Handlekommunen vil i den forbindelse have mulighed for at inddrage borgerens eventuelle ønsker i sine overvejelser om delegation.

For personer, der inden lovændringens ikrafttræden med den oprindelige opholdskommunes eller anden offentlig myndigheds medvirken har fået ophold i et socialt botilbud m.v. i en anden kommune, er udgangspunktet

efter lovforslagets § 3, stk. 3, at den oprindelige opholdskommune, bliver handlekommune, medmindre den i enkelttilfælde træffer beslutning om at undlade at overtage handlepligten.

Den oprindelige opholdskommune har ikke efter forslaget pligt til i det enkelte tilfælde at overveje, hvorvidt den vil træffe afgørelse om at undlade at overtage handlepligten for en borger. Kommunen vil således uanset en eventuel tilkendegivelse herom fra en borger ikke være forpligtet hertil.

Lovforslaget er imidlertid ikke til hinder for, at en kommune inddrager borgeren i spørgsmålet om, hvilken kommune der mest hensigtsmæssigt for begge parter skal være handlekommune i eksisterende sager, lige som en borger altid vil kunne tilkendegive sine synspunkter over for kommunen.

Kommunen har efter forslaget § 3, stk. 4, mulighed for - ud fra en samlet afvejning af hensynet til borgeren, administrative hensyn og de budgetstyringsmæssige hensyn, der ligger til grund for forslaget - at træffe afgørelse om ikke at overtage handlepligten efter serviceloven. De hensyn til borgeren, der kan lægges vægt på, kan være f.eks. borgerens alder på overtagelsestidspunktet, afstanden fra borgerens bopæl til den oprindelige opholdskommune eller til pårørendes opholdskommune, den forventede varighed af opholdet og det tidsrum, der er gået, siden borgeren fik ophold uden for den oprindelige kommune.

Hvis kommunen har til hensigt at træffe afgørelse om ikke at overtage handlepligten i forhold til en borger, skal borgeren efter retssikkerhedslovens § 4 have mulighed for at medvirke ved sagens behandling, ligesom forvaltningslovens regler om partshøring vil gælde. Borgeren har på den måde mulighed for at blive hørt vedrørende en afgørelse om, at den oprindelige opholdskommune undlader at overtage handlepligten. Borgeren har endvidere mulighed for at klage til det sociale nævn over en sådan afgørelse, jf. lovforslagets § 3, stk. 4.

For så vidt angår afgørelser om ydelse af hjælp efter serviceloven, vil borgerne som hidtil i alle tilfælde skulle have mulighed for at medvirke ved behandlingen af deres sager, jf. retssikkerhedslovens § 4, ligesom forvaltningslovens regler om partshøring m.v. vil gælde. Borgerne vil endvidere som hidtil kunne klage til de sociale nævn over afgørelser efter serviceloven og over væsentlige ændringer i den konkrete indsats omfattet af servicelovens § 3, stk. 2.

Benedikte Kiær

/ Elsebeth Jarl Brunés